

הזהב" אינם מכלל כלי המזבח אלא הוא כ"ש אשר ישרתו בהם בקודש. ואף יתכן לומר דחלוק דין משיחתן דכלי מזבח הזהב ממשיחת שאר "כל הכלים", די"ל דמשיחת כלי המנורה הוא מדינא דמשיחת המנורה ודין "כלי מנורה" עליהו, וה"ה גבי כלי השולחן ומזבח החיטון דכליהם הוא כחלק מן הכלים ושם הכלים עליהם, משא"כ בכלי מזבח

הזהב דאינם בכלל "כלי המזבח" אלא הוא בכלל "ואת כל כלי השרת" דהיינו דהווי כלי הקטרה וחו לא, וא"כ י"ל דנמשחו "לשרת בהם" להקטיר קטורת ולא להיות מכלל כלי המזבח, והווי שמצואר כאן דכלי המזבח כוסו צפ"ע ולא צהדי המזבח ככלי השולחן המנורה ומזבח החיטון למימר דהווי כלים צפ"ע ואינם "כלי המזבח" כמצואר ודו"ק.

סימן גב

בדין משכן אהל מועד

ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדת. (כי תשא ל' כ"ו)

כתב הראב"ע, ומשחת אהל מועד, כולל המשכן, והזכיר הנכבד שהוא צאהל והוא הארון עכ"ל. וכן הוא להלן (ל"א ו') את אהל מועד ואת הארון לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל. הרי דהכחוש כחב לארון אצל אהל מועד.

ואיתא להלן (פקודי מ' ט'), ולקחת את שמן המשחה ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אותו ואת כל כליו והיה קדש. ויש לדקדק טווא, מדוע צפר' כי תשא כתיב, ומשחת את "אהל מועד", ואילו צפר' פקודי כתיב ומשחת את "המשכן". וצאמת דיל"ע אימתי הוא "משכן" ואימתי הוא "אהל מועד".

והנה איתא צפר' תרומה, (כ"ו ל"ה), ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנרה נכח השלחן על גלע המשכן תימנה וגו', ולהלן צפר' פקודי, (מ' כ"ד) וישם את המנורה צאהל מועד נכח השלחן וגו', הרי דגם גבי שימת הכלים מצינו דצפר' תרומה צווי כתיב על גלע "המשכן" ואילו צפר' פקודי צשימה כתיב "צאהל מועד".

ואיתא צפר' פקודי (ל"ט ל"ז), ותכל כל עדת "משכן אהל מועד" וגו', ולהלן (מ' ז') ציום החדש הראשון צאחד לחדש תקים את "משכן אהל מועד". הרי דהכא סמך לז' השמות צחד קראי. (וכן הוא גבי שימת מזבח העולה, ראה להלן).

והנראה צה, דהנה צבנין המשכן וצבנין צית הצחירה מצינו צ' צחינות, חדא דהוה מקום להשראת השכינה, צ' הוה מקום הקרבה, ומהשחא נראה דהנהו הווי צ' השמות דהוה צמשכן, "משכן" צהיותו מקום להשראת השכינה, ואהל מועד צהיותו מקום הקרבה. חדע דגבי הקרצת הקרצנות דרך כלל הזכיר הכחוש "לאהל מועד". (יקריצנו אל פתח אהל מועד, וכדו'). והווי דכתיב ותכל כל עדות "משכן אהל מועד", דנכתיימה עדות "המשכן" להשראת השכינה ועדות "אהל מועד" להקרצת הקרצנות.

ומהשתא יתצאר היטב הא דצפר' כי תשא איתא, ומשחת את אהל מועד, ואילו

צפר' פקודי כחב ומשחת את המשכן, למימר דצ' מיני משיחות הם חדא מהל' דינא דמשכן ה' להשראת השכינה, צ' מהיותו מקום להקרצת הקרצנות, וצעי למשוח את "המשכן" וצעי למשוח את "אהל מועד". דצ' גדרים הם צמשיחת "משכן" האהל.

ובזה יתצאר נמי הא דצפר' תרומה איתא, ואת המנרה נכח השלחן על "גלע המשכן" וגו', ואילו צפר' פקודי איתא וישם את המנורה "צאהל מועד" וגו', למימר דצ' צחינות איכא צנחינת הכלים צמקדש חדא צעלם קדושת המשכן כמקום השכינה, צ' מהל' דינא "דאהל מועד" צדין עדות הקרצנות להיות מדליקים נרות צמנורה.

תדע דגבי הכיור אימא צפר' כי תשא (ל' י"ח), ועשים כיור נחשת וכו' נחשת לרחצה ונחת אמו צין "אהל מועד" וצין המזבח וגו'. וכן הוא צפר' פקודי, (מ' ז'), ונחת את הכיר צין "אהל מועד" וצין המזבח וגו'. ולהלן (מ' ל'), וישם את הכיר צין אהל מועד וצין המזבח וגו'. הרי דלא הזכיר אלל הכיור את "המשכן", הלא דצר הוא. ולהאמור א"ש הוא, דהכיור לא היה מכלי המשכן אלל מכלי "אהל מועד" להיות מכשיר לעבודה.

והנה אלל מזבח החינוך אימא, (מ' ו'), ונחתה את מזבח העלה לפני פתח משכן אהל מועד. ולהלן (כ"ט) אימא, ואת מזבח העלה שם פתח משכן אהל מועד וגו'. הרי דאלל מזבח העולה הזכיר הכתוב לצ' הבחינות "משכן" ו"אהל מועד". אשר מצואר דמזבח החינוך איכא צב' הגדרים חדא כמקום הקרבה צ' צדינא דמשכן ד'. ואפשר עוד צוה, דהנה כתב צמהרי"ל דיקקין לדקדק אהא דכתיב, ואת מזבח העלה

שם פתח משכן וגו', דצכל הכלים הקדים השימה ואח"כ השם כמו ויתן את השלחן, וישם את המנורה, וכאן כתב מתחלה השם ואח"כ השימה ואת מזבח העלה "שם", וכתב לחדש דהא קי"ל דקרצנות שנשחטו קודם פתיחת דלתות פסולין, וצא הכתוב לומר דצעת העמדת המזבח ג"כ לריך שיהיה ההיכל פתוח, והיינו דכתיב ואת מזבח העולה שם פתח משכן אהל מועד ר"ל שיהיה המשכן פתוח עכ"ד. ועדיין צ"צ היכן מונח דקדוק זה.

ולאמור י"ל, דיקוד האי דינא מצואר מכפילת ל' הכתוב "משכן" "אהל מועד", למימר דלא די דיעמוד המזבח לפני המשכן אלל צעי נמי שיהיה לפני אהל מועד, והרי אהל מועד הוא מהל' דיני ההקרבה, וא"כ א"ש י"ל דכאן מונח ח' המהרי"ל דצעי צשימת המזבח שאהל מועד יהיה פתוח לקיים צו צדין פתח "משכן" "אהל מועד", ודו"ק היטב.

סימן ג

ברין המנורה וכליה

ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנורה ואת כליה ואת מזבח הקטרת. (כי תשא, ל' כ"ז)

ולהלן (י"ד), ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיא ואת שמן המאור. ולכאורה לסברת המשך חכמה דצפר' העשייה אימא צל' כל כליה לרבות את הגביעים כפ"פ א"כ מדוע הכא צפר' ויקהל אימא צל' "ואת כליה". וראיתי עתה צהעמק דצר (צהוספות) דנחית לסברת האור שמח והעיר מהא דפר' ויקהל וכתב, ועי' להלן (ל"ה י"ד), דצציל דחשיב נרתיא צפ"ע לא כתיב "כל", יע"ש צכ"ד. מיהא לסברת המשך חכמה עדיין צ"ע מהא דגביעים כפתורים ופרחים, ומה צכך שהזכיר לנרות המנורה. וצאמת דצ"ע הא דהזכיר הכתוב דוקא לנרות.

והנה צעיקר דצרי המשך חכמה צצר עמד הרוקם על אתר, וכתב וז"ל, למעלה כתיב צפרשת שמן המשחה, ואת ארון העדות, ולא כתיב את

כתב המשך חכמה, ולהלן גבי עשייה (ל"א ח') כתוב צמנורה כל כליה וצשולחן כתוב ואת כליו, נראה דהכלים של המנורה היו הרבה גביעים כפתורים ופרחים ונרות ומחתותיה ומלקחיה, אלל רוצם היו קצועים צמנורה עצמה צגופה, ולכן צעשיית מנורה כתוב כל כליה וצשולחן ואת כליו שכלי המנורה היו מרובין משל שולחן אס נחשוב גם המחוצרין למנורה, אלל צמשיחה הלא כלי השולחן שאינן קצועין צשולחן כלל היו רבים מכלי המנורה שאינן קצועין, וצמנורה, הקצועים צמנורה נתקדשו צמשיחת המנורה עצמה.

ובאמת דיס לחמוה טובא דהנה אימא להלן צפר' ויקהל (ל"ה י'), וכל חכם לצ צכס יצואו ויעשו את כל אשר צוה ד'. ולהלן (י"ג), את השלחן ואת צדיו ואת כל כליו ואת לחס הפנים.